

“ Beter één
moment van
echt leven
dan jaren geleefd
in doodse stilte

VOOR EEN WARME HERFST, ZOWEL IN DE GEVANGENISSEN ALS OP STRAAT!

We zullen ons die dag nog lang herinneren, die eerste oktober. Een maand lang werden duizenden pamfletten en affiches verspreid en geplakt in de straten. Het ging goed de ronde, er zou een betoging plaatsvinden tegen de gesloten centra en tegen de gevangenis aan het Brusselse Zuidstation. Een gelegenheid om samen op straat te komen, samen met allen, gekomen van overal en nergens, wiens bloed kookt bij het zien van tralies, prikkeldraad, rechters en cipiers en wiens hart verliefd is op de vrijheid. De politie heeft er alles aan gedaan om deze gelegenheid de kop in te drukken. Die avond was er niet alleen een aanzienlijke aanwezigheid van anti-oproereenheden rondom de verzamelplek, maar ook in de armere wijken, aan de gevangenis van Vorst en Sint-Gilles, aan metrostations. Daarbovenop kwam nog een speciaal decreet dat alle samenscholing van meer dan vijf personen verbood.

Die avond waren velen teleurgesteld door deze gemiste gelegenheid. Daarenboven werden bijna tweehonderd mensen preventief aangehouden bij het naderen van het Zuidstation. In de kazerne werden velen van hen vernederd, bedreigd, geslagen en mishandeld. Die avond betaalde het politiecommissariaat in de Marollen er deels de rekening voor. Vijftig gemaskerde mensen vallen het kantoor aan, haar ramen worden verbrijzeld, de flikkenwagens ervoor buiten werking gesteld en twee flikken verwond. Een beetje later worden vier kameraden in de omgeving aangehouden; deze vier zitten nog steeds in voorarrest op beschuldiging van deelname aan deze aanval die, laten we het klaar en duidelijk zeggen, juist was gemikt.

Twee dagen later komen honderden gevangenen in Lantin in opstand wanneer de directie het bezoek afschaft. Gebroken ramen, beschadigde infrastructuur, rellen met de flikken die massaal interveniëren.

Een week later antwoorden de gevangenen van Doornik op de mooiste der mogelijke manieren op de staking van de cipiers die wederom meer veiligheid

eisen: ze komen in opstand, veroorzaken grote schade in de gevangenis en proberen de bak in de fik te steken. Een uur later volgt een echo van deze opstand wanneer een niet verafgelegen commissariaat aangevallen wordt met molotovcocktails.

Acht dagen later worden explosieven over de gevangensmuur van Mons gesmeten. Enkele gevangenen bedienen zich ervan om de muur en de poort te proberen opblazen – wat jammer genoeg mislukt. Tientallen andere gevangenen die zich eveneens op de binnenplaats bevonden maakten zich reeds klaar om wat vrije lucht in te ademen. Twee weken later wordt de staking van de cipiers van Brugge begroet met een brandstichting in de cellen van de isolatiemodule. Twintig gevangenen worden geëvacueerd, de schade is aanzienlijk, deze gevangenis binnen de gevangenis lijkt intussen gesloten te zijn. De volgende dag breken er in andere secties van de gevangenis eveneens rellen uit; de speciale interventie-eenheid valt de gevangenis binnen om de opstand de kop in te drukken.

En ondertussen – maar wat doet de tijd ertoe aanzien we die onszelf toeëigenen wanneer we in opstand komen – raakt, eens te meer, een golf van aanvallen in de straat de bedrijven die geld verdienen met gevangenis en gesloten centra.

Wat valt er te zeggen? Wat valt er te zeggen aan een Staat die denkt de strijd in en tegen haar kerkers te kunnen afremmen en lamleggen door meer flikken de straat op te sturen, door meer gevangenis te bouwen? *Niets*. Altijd hebben we alleen maar minachting gevoeld voor de Staat en haar dienaars. Altijd hebben we de woede gevoeld die ons aanspoort om de Staat te bestrijden met alle wapens die we gepast achten, gisteren zoals vandaag, geladen met het verlangen naar vrijheid.

Tegenover de opsluiting van onze kameraden, tegenover de opsluiting van jullie naasten, tegenover de opsluiting *tout court*, laten we onze moed bijeenrapen. De koude van de herfst die dichterbij komt, kan ons niet doen vergeten dat één vonk volstaat om de prairie in vuur en vlam te zetten.

De voorbije weken was de spanning te snijden. We namen een greep uit de daden van revolutie en zetten ze even op een rijtje...

1 oktober – De politie doet er alles aan om de aangekondigde betoging tegen gesloten centra en gevangenis te verhinderen. Later op de avond vallen vijftig gemaskerden het politiecommissariaat van de Marollen aan. 4 kameraden worden gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Vorst.

2 oktober – In Anderlecht wordt een wagen van het bedrijf Dalkia in brand gestoken. Dit bedrijf heeft een winstgevend contract voor het onderhoud van de elektrische infrastructuur van gevangenis en gesloten centra. In Audergem worden in solidariteit met de vier gearresteerden de ruiten van het hoofdkantoor van het bedrijf Sodexo ingeslagen. Sodexo heeft wereldwijd contracten met gevangenis en gesloten centra voor catering.

3 oktober – In Anderlecht worden posters geplakt en pamfletten uitgedeeld over de wil om door te gaan met de strijd tegen de gesloten centra en gevangenis.

4 oktober – Opstand in de gevangenis van Lantin. Anarchisten steken vuurwerk af aan de gevangenis van Vorst.

5 oktober – Aan het politiekantoor van Schaarbeek wordt een bestelwagen van Valens in brand gestoken. Dit bedrijf bouwt mee aan een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel.

5 oktober – In Gent vinden tegelijkertijd twee brandaanvallen plaats: één tegen een werf van Besix, het bedrijf dat meebouwt aan het nieuwe gesloten centrum en één tegen de kantoren van het architectenbureau Bontinck, dat de plannen getekend heeft voor deze nieuwe gevangenis. De aanvallen worden opgeëist ondermeer in solidariteit met de gevangen kameraden.

6 oktober – In het noorden van Brussel worden de ruiten van een bus van de STIB kapotgeschoten met een loodjessgeweer, wordt een bus tegengehouden en in brand gestoken en een tram geblokkeerd waarvan de ruiten sneuvelen.

7 oktober – In Neder-over-Heembeek worden twee bankautomaten in brand gestoken. Eéntje behoort toe aan de Bank van de Post die de bankrekeningen van de gesloten centra en gevangenissen beheert.

11 oktober – In het Portugese Lissabon wordt de kathedraal besmeurd met verfbommen en slogans tegen de gesloten centra en in solidariteit met de kameraden in België. Ook in Brussel werden kerken en kathedraal opgefleurd met anti-religieuze slogans.

13 oktober – Bomalarm, rellen en kleine brandstichting in de gevangenis van Doornik. Even later wordt een politiekantoor in Carnières aangevallen met molotovcocktails.

17 oktober – Poging tot 'collectieve' ontsnapping met behulp van explosieven uit de gevangenis van Mons.

17 oktober – In Parijs wordt een winkel van Bouygues, de grootste bouw- en gevangenis- en gesloten centra in Frankrijk, aangevallen. Het etalageraam wordt ingeslagen en de slogan 'Vuur voor de gevangenissen' geschilderd. De aanval wordt opgeëist in solidariteit met de gevangen kameraden in Vorst.

18 oktober – Een brand vernietigt een deel van de Hallen van Luik, waar de 'Securipol'-beurs aan de gang was. Op deze beurs verhandelen securitybedrijven en politie hun materiaal. De brand veroorzaakt zoveel rook dat elf mensen er licht door bevangen worden.

20 oktober – Brandstichting in de isolatiemodule van de Brugse gevangenis tijdens de cipiersstaking; de volgende dag breken ook in andere secties rellen uit.

22 oktober – De vier gevangen kameraden worden vrijgelaten uit voorhechtenis. Hun proces zal later volgen.

ONDANKS ALLES

Aan de rebellen van hier en ginder

Woorden kunnen maar moeilijk een werkelijkheid vatten, gevoelens en verlangens gaan altijd verder dan wat een woordenschat ons biedt. Nochtans is het vitaal om te spreken, om uitdrukking te proberen geven aan wat we denken en voelen. Zeker op momenten waar de terreur van de Staat en haar ordetroepen probeert om alles te doen verstommen.

Al jarenlang zeggen we dat om vrij te kunnen denken en spreken, er ruimte en tijd nodig is. En die ruimte en tijd wordt ons nooit gegeven, we kunnen ze alleen maar zelf veroveren, met geweld ontrukken aan de werkelijkheid van het gij zult en gij moet. Daarom hebben we gesproken en spreken we over revolutie, over daden waarmee we voor onszelf ruimte scheppen om te leven, om uiting te geven aan onze verlangens naar vrijheid die de misselijkmakende ellende en lelijkheid van deze wereld niet langer aanvaarden.

De voorbije week koos de Staat ervoor om alle mogelijke ruimte op te vullen met uniformen, relwagens, undercoverpolitie, opsluiting en mishandeling. De Staat verdraagt al amper dat anarchisten met woord en daad aansporen tot revolutie, maar deze week werd alles op alles gezet om alle ontmoetingen tussen de verschillende rebellieën die in Brussel de sociale conflictualiteit doen broeien onmogelijk te maken. En de autoriteit sprak de eenvoudigste taal die ze ter beschikking heeft: terreur, met andere woorden, een systematisch en ongediscrimineerd geweld.

De aangekondigde betoging van 1 oktober tegen alle gesloten centra, gevangenissen, grenzen en tegen de Staat mocht niet plaatsvinden, ten allen prijze. Er werd een samenscholingsverbod afgekondigd in vier Brusselse gemeentes en terwijl een imposante ordemacht iedereen die zich rond de afspraakplek begaf oppakte, hielden andere eskadrons de wijken en de metrostations in een ijzeren greep. De gevangenissen van Vorst en Sint-Gillis werden hermetisch afgesloten door een cordon oproerpolitie terwijl in het hart van Anderlecht de politie gebivakkeerd patrouilleerde met machinegeweren in de hand. Honderden mensen werden preventief gearresteerd, tientallen werden op de politiekantoren vernederd, mishandeld en geslagen.

Laten we klare taal spreken: de Staat is niet bang voor een handvol anarchisten, maar vreest de mogelijke sociale besmetting die revolutionairen dag in dag uit proberen bewerkstelligen. Al lang blijkt het Brusselse een sociaal kruitvat te zijn waar geprobeerd wordt de sociale spanningen de kop in te drukken met meer politie en meer gewonden en doden aan de kant van degenen die op de één of andere manier de confrontatie aangaan. Nochtans blijven de sociale spanningen zich op een radicale manier uitdrukken: van de regelmatig terugkerende rellen in de wijken tot de opstanden in de gesloten centra en de gevangenissen, van de gerichte aanvallen tegen de structuren van Staat en Kapitaal tot een zich verspreidende vijandigheid tegen alles wat het uniform van de repressie draagt. Waarschijnlijk was de aangekondigde betoging van 1 oktober één van de mogelijkheden tot ontmoeting tussen de verschillende rebellieën en anti-autoritaire ideeën – en deze ontmoeting werd de kop ingedrukt.

Ondanks de gemilitariseerde pacificatie van de laatste dagen, blijven wij onze vurige aandacht richten naar dit sociale kruitvat, wetende dat elke gelegenheid goed kan zijn om het vuur aan de lont te leggen. En waar het voorstel tot een betoging gebotst is op bijna onoverkomelijke obstakels, zullen andere praktijken en activiteiten zich een weg weten te banen.

Ondanks de politiemuren die ons proberen gescheiden te houden, blijven wij geloven dat de ontmoeting tussen de verschillende rebellieën mogelijk, wenselijk en noodzakelijk is. Geen enkele repressieve chantage vanwege de Staat zal ons van dat enthousiasme doen afzien.

Ondanks het feit dat het initiatief ons de voorbije dagen uit de handen werd gerukt, zijn wij vastberaden, met hart en hoofd, om dat initiatief terug in eigen handen te nemen. Ondanks alles gaan wij door. Niets is voorbij... de mogelijkheden liggen nog altijd voor het grijpen.

Enkele anarchisten die niets loslaten
Brussel, 5 oktober 2010

DE WEG VAN HET CONFLICT

Deze maand probeert de Franse regering de laatste hand te leggen aan de langverwachte hervorming van de pensioenen. Het belangrijkste punt in deze hervorming is de maximumleeftijd tot waarop mensen verplicht worden te gaan werken, de nieuwe wet wil de pensioenleeftijd optrekken van 60 naar 62 jaar. Als reactie op dit wetsvoorstel vonden er in september reeds enkele grote betogingen en stakingen plaats die vooral getrokken werden door de vakbonden. Deze maand is het protest opvallend intenser geworden. Bijna dagelijks vinden in heel wat steden betogingen plaats van honderden, duizenden en zelfs miljoenen mensen. In bijna heel de openbare sector wordt gestaakt, sommige steden zoals Marseille en Le Havre liggen zelfs volledig lam, en de blokkades van depots, treinstations en snelwegen rijzen als paddenstoelen uit de grond. Zoals bijvoorbeeld de blokkades van de olieraffinaderijen waarbij arbeiders, soms met hulp van omwonenden, de hele boel blokkeren waardoor het hele land binnen de paar dagen zonder olie zou kunnen vallen.

De opstandigheid laat zich echter niet beperken tot de werkvloer en verspreidt zich als een lopend vuurtje doorheen een groot deel van de Franse samenleving.

Scholieren gaan vastberaden de straat op met hun eigen verlangens. Zo vertrekken er bijna elke morgen wilde betogingen vanuit scholen (die vaak door de scholieren gebarricadeerd worden) die vervolgens de stad intrekken. Er wordt gevochten met de flikken, banken vernield, winkels geplunderd, auto's in brand gestoken en hier en daar een school in de as gelegd. Terwijl in meer en meer wijken rellen uitbreken, vinden er op ontelbare plaatsen aanvalen plaats tegen heel wat dingen die de vrijheid van eenieder de das omdoen. De flikken, banken, winkels en structuren van de staat vallen ten prooi aan stenen en vuur. Het lijkt wel alsof de hitte meer en meer mensen in het gezicht blaast en hen inspireert om bij te dragen aan een conflict dat meer en meer aspecten van het dagelijkse leven raakt.

De sociale revolte in Frankrijk verspreidt zich als een lopend vuurtje...

wanneer ze uiting geven aan hun woede. Uiteraard breekt het feest helemaal los wanneer deze twee aspecten elkaar ontmoeten.

Maar dan begint de belangrijkste vraag zich op te dringen. Waar willen we met onze woede eigenlijk naartoe? Ons hart gaat sneller slaan wanneer ontevredenheid en frustraties ontploffen en kracht geven aan een revolutie die de sociale vrede breekt en zich onttrekt aan de controle van de vakbonden of andere politici. Wilde betogingen, rellen met de flikken, brandstichten of de boel kort en klein slaan. Het zijn krachtige middelen en ze doen ons aan den lijve ondervinden dat er veel mogelijk is. Maar het blijven slechts *middelen*, die pas hun volledige betekenis krijgen in het doel waarvoor ze gebruikt worden. Zijn het manieren om frustraties kwijt te raken zonder meer? Zijn ze best handig omdat ze een sterkere positie opleveren aan de onderhandelingstafel? Of zijn het instrumenten die hier en nu leven kunnen geven aan verlangens die frontaal botsen met de huidige orde en dus niet open staan voor onderhandelingen... Willen we een vriendelijkere

baas of willen we gewoonweg geen bazen meer? Willen we betere omstandigheden in de gevangenissen of willen we voor niemand nog de dreiging van de gevangenis? Willen we tevreden zijn met gunsten van een systeem dat we eigenlijk smerig en rot vinden of willen we dit systeem voorgoed kapot maken? Als we tot de conclusie komen dat we deze verlangens hebben en ze niet langer uit handen willen geven, dan kunnen ze een onuitputtelijke brandstof worden voor een gevecht tegen alles dat onze levens inperkt, onze gevoelens ontkent, onze individualiteit probeert te wurgen en ons gevangen zet. Van de fabrieken naar de scholen, van de gevangenissen naar de manier waarop onze dagdagelijkse relaties zich ontwikkelen. Doorheen heel onze omgeving, strevend naar iets totaal anders.

En van de interessante dingen in de situatie momenteel in Frankrijk is zonder twijfel de breuken die ze oplevert met de dagelijkse sleur. Omdat mensen, collectief of individueel, beslissen om de brui te geven aan wat ze zouden 'moeten' doen en beginnen met wat ze willen doen. Zo worden er openingen geforceerd, zowel voor diegenen die er actief aan deelnemen als voor diegenen die hierdoor hun agenda veranderd zien. Deze openingen kunnen energie, tijd en ruimte geven om over iets anders te denken dan de zich altijd herhalende aaneenschakeling van verplichtingen. Sommige van deze breuken, kijk naar de blokkades, beuken rechtstreeks in op de economie en vormen zo ook een praktische dreiging voor de vlotte werking van de kapitalistische machine. Andere breuken, denk aan de wilde betogingen waar met de flikken gevochten wordt, dragen dit aspect op het eerste zicht minder in zich, maar vormen op zichzelf een dreiging omwille van de vreugde die mensen ontdekken

Om de hoek

Ook in België kan je maar moeilijk zeggen dat er sociale vrede heerst. De aanhoudende opstanden in de gevangenissen, de wilde stakingen die hier en daar uitbreken, een vijandigheid tegenover de flikken die soms ontploft, een vijandigheid tegenover de normale gang van zaken die vaak ontploft. Ook hier zien we hoe mensen de weg kiezen van het conflict en daarmee spuwen op het eeuwige compromis van het leven dat hen altijd opnieuw wordt voorgesteld. Waar deze weg ons naartoe kan brengen, hangt volledig van onszelf af, van wat er in ons hoofd en hart zit, en wat we bereid zijn hiermee te doen. Elk geïsoleerd moment waarop er gevochten wordt tegen de dagelijkse miserie kan een moment worden waarop de miserie in haar geheel in vraag gesteld wordt. Een moment waarop de wereld die deze miserie voortbrengt, in z'n geheel aangevallen wordt.

Op weg naar een wereld die deze miserie niet aanvaardt...

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolutie. Over het algemeen willen de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Een slag in het gezicht – Het gewoonlijke geprevel van priesters alderhande werd vrolijk onderbroken. Op verschillende kerken in het Brusselsse, op de pas gerestaureerde kathedraal en op een aantal religieuze monumenten verschenen grote slogans tegen alle religies. Een schone slag in het gezicht van degenen die onderwerping prediken.

Bureaucraten pakken – De sloten van de prestigieuze organisatie International Organisation of Migration, dat wereldwijd de migratie probeert te controleren en beheren, werden dichtgelijmd. De Italiaanse ambassade kreeg rond 19u een hoop stront in haar inkomhal in solidariteit met de opstanden in de Italiaanse gesloten centra. Een meeting van Frontex, het Europese agentschap dat de grensbewaking organiseert, werd lichtelijk verstoord en slogans tegen gesloten centra op de muren van het Frontexgebouw herinneren aan deze verstoring. Tenslotte werd het Duitse Consulaat met verf besmeurd in solidariteit met degenen die in het Duitse Stuttgart vechten tegen het megalomane bouwproject Stuttgart 21.

Vroeg opstaan voor de STIB – 's Morgensvroeg vallen in drie Brusselsse metrostations (Hankar, Delta en Sint-Gillis-Voorplein) groepjes gemaskerde mensen binnen die de portieken, betaalautomaten, valideerappartuur etc. vernielden en besmeurden met teer en zwarte verf. Weerom een teken dat er mensen zijn die de controlemanie van de STIB en haar collaboratie met allerlei soorten razia's niet erg lijken te waarderen.

Het zit ze niet mee – In Sint-Niklaas verstoorden een reeks schermutelingen tussen jongeren en de politie de namiddagrust. Toen de politie daarenboven aan het station ook nog een man oppakte die al lang gezocht werd, braken er rellen uit. Verschillende agenten raakten gewond in de uitoefening van hun eerbare beroep als mensenjagers.

EEN UIT DE HAND GELOPEN RUZIE

Over huiselijk geweld

“Een uit de hand gelopen ruzie”, zo noemt hij het, die flik, wanneer hij voor mijn deur staat, samen met zijn collega's in de smeerlapperij. En of ik het was die gebeld had, of ik niets gehoord had, zeker weten? Neen, niets gehoord en ik doe de deur vlug dicht. Maar ik lieg, wil niet dat ze binnenkomen waar ik woon, flikken zullen altijd binnendringers zijn. Die les hebben we op een harde manier geleerd.

Net als die andere les, die over wat ze noemen “huiselijk geweld”. Natuurlijk had ik geluiden gehoord, geen geroep of geschreeuw, maar bonzen en achteraf een knal. Probeerde mezelf nog wijs te maken dat er niets was, je mag niet paranoïde zijn, maar toch... Mijn lichaam liegt er niet om, de haartjes op mijn huid staan automatisch recht wanneer ik intiem geweld ruik, en mijn hart versnelt, bonst luid en hard. Een verstikkend gevoel in de keel. Een zesde zintuig, dat me soms van pas komt en snel reageren doet, dat me even vaak blokkeert of paralyseert.

De combi's verdwijnen, er is geen ziekenwagen gekomen, niemand is fysiek gewond, maar er is er zonder twijfel minstens één in dit gebouw wiens binnenste aan het bloeden is. Als het nog niet te laat is tenminste, want een binnenste dat te veel bloedt, dat rot, dat vreet wie je bent totaal kapot.

Alleszins, er is niemand dood, maar de woorden van die flik blijven zich in mijn hoofd herhalen als een hamerslag: “een uit de hand gelopen ruzie”. Ik vraag me af hoe vaak ik deze woorden al niet hoorde, en wat ik eronder moet verstaan. Ruzie maken, dat doe je wan-

neer je kwaad bent, en wie weet geef je wel een mep aan de persoon die je de grond tracht in te duwen. Maar een cirkel die zich herhaalt van slaan en kussen geven, van de grond op geduwd te worden en cadeaus krijgen, van verstikt te worden en in elkaars armen te slapen, van je armen omgedraaid te krijgen, ruiten die breken, een dozijn complimenten afgewisseld met een stormvloed van gescheld dat over je heen komt,... Dat alles, is dat ruzie maken, hoort dat erbij, is dat normaal?

Ruzie maken is iets heel anders dan controle uitoefenen, en volgens mij kan dat lijstje van fysieke terreur en verzoening niet bestaan zonder die andere manier om controle uit te oefenen: mentale spelletjes spelen. Chanteren, kleineren, bedreigen, verbieden, veroorloven, profiteren, bevelen,... Ongetwijfeld zijn er massa's redenen te verzinnen waarom iemand zich zo gedraagt, maar dat, dat laat me intussen meer dan koud. Simpelweg: er bestaat geen goede reden voor, net zoals er geen goede reden bestaat om in zo'n relatie te blijven zitten.

Waarom zacht zijn voor iemand die je verneukt? Waarom de wonden likken van iemand die zodanig op je neerkijkt dat ie je tegen de muur drukt? Waarom zorg dragen voor iemand die niet wil dat je zorg draagt voor jezelf? Waarom jezelf controleren naar de wetten van een ander, waarom je leven opofferen voor een rotzak? Waarom blijven geloven in een liefde die eigenlijk geweld is? Waarom samenhouden in leugens, ongeluk en ellende? Waarom niet vechten voor een beter leven? Waarom niet dromen over een liefde die vrijheid is?

Vaststellingen zeggen op zich genomen helemaal niets. Als men bijvoorbeeld vaststelt dat in Brussel de armoede spectaculair gestegen is en vandaag officieel een vierde van de bevolking raakt, dan zegt dat eigenlijk niet zo veel. Uiteraard krijgen we dan weer hetzelfde liedje te horen over dat de Staat zich over de armen moet ontfermen, dat er moet geïnvesteerd worden in onderwijs, dat de mensen gestimuleerd en verplicht moeten worden om eender welke strontjob te aanvaarden, dat de premies voor de patroons die "achtergestelden" aanwerven verhoogd moeten worden als ging het om liefdadigheid die rijkelijk door de Staat vergoed wordt. Maar de dingen veranderen als je deze vaststellingen op een andere manier begint te bekijken. Vooruit, laten we maar eens gaan wandelen in de rijke wijken zoals de Europese wijk, Ukkel, rondom het Ter-Kamerenbos, in Stokkel,... Daar zie je wat armoede echt betekent. Terwijl er aan de andere kant van de stad wordt gezwoegd om de huur betaald te krijgen, leven daar mensen in ware kasteeltjes, omringd door groen, ruim, aangenaam. Daar kom je geen defecte gasinstallaties tegen die dit jaar al zovele doden geëist hebben. Laten we ophouden met te praten over armoede alsof dat alleen maar over "de armen" gaat. Armoede is net de verhouding tussen een handvol mensen die alles bezitten en een zee van mensen die de eindjes maar amper aan elkaar kunnen knopen. Maar armoede is misschien vooral wanneer deze zee van mensen het hoofd buigen, aanvaarden om zo door het leven te gaan, niet vechten om te ontrukken wat ze nodig hebben om te leven. Want uiteindelijk zijn de dingen niet al te ingewikkeld: laten we het sociale en economische systeem dat de rijkdom reserveert voor een klein aantal mensen vernietigen en op haar ruïnes zullen we een nieuwe samenleving bouwen waar ieder naar behoefte kan nemen.

ARMOEDE ?

HEBBEN ZE ER GENOEG VAN ?

Het zijn bepaalde ideeën over liefde en gedachten over wat een man en wat een vrouw is die nodig zijn om ons deze stront te doen aanvaarden. Ideeën over eeuwige en zelfopofferende liefde, over goede en slechte vrouwen, over sterke en zwakke mannen. Maar het is evenzeer het algemene reilen en zeilen van deze maatschappij die deze ellende produceert. Overal en altijd is er iemand die boven een ander staat. Overal en altijd moeten we ons op een bepaalde manier gedragen om niet gepest en gestraft te worden.

Ik, ik herinner me dat ik dacht dat ik "sterk" moest zijn, op mijn lippen bijten, en blijven vertrouwen in hem en in "de liefde". Dus, keer op keer vergaf ik hem zijn smerigheden en luisterde naar zijn excuus. Maar eerlijk waar, ik hervond pas mijn kracht toen ik hem achterliet en opnieuw leerde vertrouwen in mezelf, mijn dromen, de toekomst.

En nu? Ik heb weinig antwoorden op de vraag hoe je op een directe manier een einde kan maken aan deze dingen hetzij dan al je moed bijeenrapen en wegbreken. Wat zeker is, is dat een strijd tegen dit soort van onderdrukking en opsluiting enkel kan slagen als het een deel is van een strijd tegen een wereld die gebaseerd is juist op onderdrukking en opsluiting. Huiselijk geweld is geen onregelmatigheid van de maatschappij, het vloeit volkomen logisch voort uit een maatschappij waarin mensen dagelijks gestimuleerd worden om elkaar klein te houden en kapot te maken.

Sinds midden september zijn bepaalde bedrijven zich wat meer op de achtergrond beginnen houden. Het gaat over bedrijven die reeds op verschillende manieren aangepakt werden omdat ze geld verdienen met gevangenen en gesloten centra voor illegalen. Zoals bijvoorbeeld de twee bedrijven Bexis en Valens die bouwen aan een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel, die hun reclame rondom hun werven afgedekt hebben met witte doeken. Zijn ze plotseling beschaamd over hun vuile collaboratie? Of hebben ze er gewoon genoeg van om herkend te worden als doelwitten – doelwitten wiens werven, graafmachines, kantoren het voorbij jaar tientallen en tientallen keren aangevallen zijn? We hebben hen niets te zeggen, behalve dan misschien dat ze vortige bouwers van ellende en opsluiting waren, zijn en altijd zullen zijn... en dat geen enkel doek zal volstaan om dat te verbergen.

Geld met een staartje – Eind september kregen heel wat bedrijven in Brussel die op de één of andere manier geld verdienen met de bouw of het onderhoud van gevangenen en gesloten centra vijandige bezoeken. Aan het bloedgeld dat ze verdienen hangt een staartje, en daar werd dan ook eens flink op getrapt. De gevels van het reisagentschap Carlson Wagonlit (dat vliegtickets reserveert voor de deportatie van mensen zonder papieren) en het interimkantoor Randstad (dat cipers recruteert voor de gesloten centra) werden vernield en besmeurd. Bij Sodexo (dat geld verdient met de catering in gevangenen en gesloten centra) stormden tientallen mensen binnen die tientallen liters frituurolie uitgoten in de inkomhal en bureaus. De kantoren van het bedrijf Serco (dat als privé-bedrijf overal in de wereld gevangenen en gesloten centra uitbaat) werden aangevallen: de ruiten werden ingeslagen en een slogan achtergelaten. Ook bij het ICT-bedrijf Steria werden de ruiten ingeslagen. Dit bedrijf ontwikkelde met de financiële steun van de AXA-bank en het bedrijf Cogent, het zogenaamde Eurodac systeem, een Europese database van gegevens en vingerafdrukken van alle vluchtelingen in Europa.

Warm onthaal – Een onaangevraagde betoging van 150 mensen tegen de gesloten centra voor illegalen botste op een imposante politiemacht aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Een evenredig aantal agenten verrichten systematische fouilles aan het meest nabije treinstation. Op een gegeven moment worden er alsnog modder, aardappelen en wat stenen gesmeten naar de flikken, maar het leek niet mogelijk om het blauwe ijzeren gordijn rondom het centrum te doorbreken.

Tegen de lamp gelopen – In Herstal stootte een politieagent in uniform die op weg was naar zijn werk op negen jongeren die het blijkbaar niet hoog op hebben met uniformen. De flik kreeg wat klappen en zijn privé-wagen moet dringend naar de garage voor herstellingswerken. Ook in Vorst werd een politieagent op gezellig familie-uitstapje die zich op een buurtfeest uitte tegenover een aantal jongeren in de prak geslagen. De vijandigheid tegenover het uniform stopt niet wanneer hun dagtaak erop zit...

Vaak hebben woorden niet voor iedereen dezelfde betekenis, zeker wanneer die woorden verwijzen naar dieperliggende ideeën en overtuigingen. Als vijanden van alle autoriteit interesseert het ons niet om aan elk woord een éénstemmige betekenis te geven en zo een catechismus uit te bouwen. Nochtans bedienen we ons vaak van bepaalde *concepten* om uiting te geven aan onze ideeën. In deze rubriek zullen we elk nummer een aantal van die concepten toelichten, of beter, belichten met onze ideeën. Van de ideeën die wij *anarchistisch* noemen.

WAAROM ZIJN WIJ TEGEN DE GEVANGENIS, TEGEN ALLE GEVANGENISSEN?

Laten we de dingen eenvoudig zeggen, want wij zijn eenvoudige geesten. Een eindeloze groep wetgevers, politiciers, experts, intellectuelen en andere verdedigers van toegelaten ideeën hebben met opzet de vragen ingewikkelder gemaakt. Daarmee deden ze zoveel mannen en vrouwen zich dom en ondergeschikt voelen terwijl het enige boek waarin wat antwoorden te vinden zijn het boek van de geleefde ervaring is.

★ Ze zeggen dat de gevangenis noodzakelijk is om mensen die de regels van de maatschappij overtreden te straffen.

Maar het concept van 'regels' veronderstelt dat er aan de basis van deze maatschappij een vrije overeenkomst zou liggen, een geheel van normen die vrijwillig gedeeld worden door de individuen waaruit de samenleving samengesteld is. Maar is dat echt zo? Vertegenwoordigen regeringen echt de wil van hun onderdanen? Stemt de arme er grootmoedig mee in dat de rijke zich verrijkt met zijn arbeid? Zou de dief ook stelen mocht hij een fabriek van zijn vader geërfd hebben of als hij kon leven van de rente?

Zoals deze maatschappij werkt, kunnen we in feite alleen maar beslissen over hoe we ons gedragen tegenover de wet die anderen voor ons hebben opgesteld en die een regering oplegt aan de overgrote meerderheid van mannen en vrouwen. Nog voordat we ons de vraag stellen of het al dan niet rechtvaardig is diegene die de regels overtreedt te bestraffen met

gevangenis, moeten we ons dus ook de vraag stellen wie er beslist over de regels van deze maatschappij, en hoe.

★ Ze zeggen dat de gevangenis ons beschermt tegen geweld.

Maar is dat zo? Waarom zijn de ergste gewelddaden – we denken aan oorlogen of aan de honger die opgelegd wordt aan miljoenen mensen – perfect legaal?

De gevangenis bestraft alleen geweld dat lastig is voor de Staat en de rijken en gebruikt sommige vormen van interpersoonlijk geweld (bijvoorbeeld verkrachtingen of erg wrede delicten) waarmee geprobeerd wordt de kritiek op de gevangenis de kop in te drukken ("ja maar wat zouden we dan met verkrachters doen?"). Maar iemand die vals geld maakt, wordt veel zwaarder gestraft dan iemand die verkracht heeft; net zoals iemand die grote hoeveelheden drugs verkoopt vaak minder zwaar gestraft wordt dan iemand die een bank overvalt.

De gevangenis dient niet om het welzijn van individuen te beschermen, maar vooral om de eigendom te verdedigen. En net de eigendom, het feit dat enkelen veel bezitten terwijl een grote meerderheid weinig heeft, is het grootste geweld en ligt aan de oorzaak van het overgrote deel van de 'misdaden'. De gevangenis beschermt dus het structurele geweld van dit systeem.

★ **Ze zeggen dat de wet voor iedereen gelijk is.**

Toch zitten er in de gevangenis bijna alleen maar vrouwen en mannen die laaggeschoold zijn, die geïmmigreerd zijn of uit een arbeidersgezin komen. Voor het overgrote deel werden ze opgesloten voor misdrijven tegen privé-eigendom; misdrijven die dus verband houden met de maatschappij waarin we leven, met de nood die haar van 's morgens tot 's avonds doet draaien: de nood om aan geld te geraken. En dan hebben we het nog niet gehad over de vele gevangenen die buiten zouden zijn (of zogenaamde alternatieve straffen gekregen zouden hebben) als ze simpelweg voldoende geld hadden gehad om een goede advocaat te betalen.

★ **Ze zeggen dat gevangenisstraf je schuld aflossen is en je helpt te reïntegreren in de maatschappij.**

Het gevangenisstelsel is een manier om individuen te onderwerpen aan een boekhoudersmentaliteit die de naam van een kermis waardig is: zo'n misdaad, zoveel jaren. De gevangenis weerhoudt mensen ervan om conflicten van begin tot einde te beleven, ze onderling uit te klaren (of ook niet) en erover na te denken. Alsof opsluiting ooit iets zou kunnen oplossen. Wat is er daarenboven verwerpelijker dan jarenlang gescheiden te worden van je naasten en niets boeiends te kunnen doen, veroordeeld tot het aftellen van je dagen, opgevoed worden om te doen alsof tegen de sociaal assistent of de psycholoog, gewend te raken aan je altijd onderwerpen aan superieuren.

En wat met de vraag die nooit gesteld wordt: welke reïntegratie? In wat? In een maatschappij die zo waardevol is, die de behoedster is van zulke mooie waarden en egalitaire verhoudingen? Deze maatschappij is gebouwd op onderdrukking en wordt gedreven door waarden die ongelijkheid en uitbuiting in stand houden. Ze produceert een dagelijkse miserie waaruit vele gevangenen komen en naar terugkeren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ze ontstaan en gebouwd is om de privileges van de rijken en de macht van de Staat te beschermen.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat deze maatschappij gebaseerd is op geld en concurrentie terwijl wij willen leven in een wereld die gebaseerd is op vrijheid en solidariteit die onverzoenbaar is met elke vorm van opsluiting.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat we een wereld willen waarin onderlinge afspraken de basis vormen voor het samen-leven.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ook de meest afgrijsselijke misdaad iets zegt over onszelf, over onze angsten, over onze gebreken en het helemaal niet helpt om die te verbergen achter muren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat de rotste appels diegenen zijn die de sleutels in handen hebben.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat er nooit iets goeds kan groeien uit dwang en onderwerping.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat we deze maatschappij radicaal willen veranderen (en dus de wetten willen overtre-

den), omdat we onszelf niet braafjes in haar steden, fabrieken, kazernes, supermarkten willen integreren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat het geluid van de sleutel in het slot van de celdeur een dagelijkse foltering is, omdat isolatie afgrijselijk is, omdat het einde van het bezoek ons pijn doet, omdat de tijd in gevangenschap een zandloper is die traag dooft.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ze al te veel dagen, maanden of jaren van te veel vrienden, bekenden of kameraden verorberd heeft.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat de mensen die we binnen ontmoet hebben niet beter noch slechter zijn dan diegenen die we buiten kruisen.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat het bericht van een ontsnapping ons hart sneller doet slaan dan op de eerste dag van de lente.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat rechtvaardigheid niet te vinden valt in een wettekst.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat een maatschappij die het nodig heeft om op te sluiten en te vernederen zelf één grote gevangenis is.

De volgende dag moest ik onder toezicht van een bewaker op rapport komen bij de commandant die me zei:

- De arbeidschef heeft arbeiders van uw beroep nodig, dus stuur ik u naar het werk. Over een uur begint u.

- Excuseer me, Commandant, staat u mij toe hierover iets te zeggen.

- U hebt helemaal niets te zeggen, u moet alleen maar gehoorzamen, anders zal ik de middelen gebruiken die binnen mijn macht liggen.

- Gebruik die dan maar onmiddellijk, want ik weiger. Ik weiger niet te werken, maar om bepaalde arbeid uit te voeren die in tegenstelling is met mijn principes.

- Wat wilt u daarmee zeggen?

- Ik zal nooit arbeid verrichten die toegekend wordt aan arbeiders van mijn beroep (smid) die het grootste deel van de tijd bestaat uit het vervaardigen van straf- en inquisitie-instrumenten. Boeien, voetringen, herstelling van handboeien, slijpen van het mes van de guillotine, enz. En ik zeg het u rechtuit dat geen enkele menselijke macht mij zal kunnen dwingen om iets te doen dat mijn geweten doet walgen. Het heeft dus geen zin aan te dringen, laat mij maar gewoon bij het corvee, liever dat.

- U zal gaan werken waar ik beveel.

- Ja, als u aanvaardt dat ik geen enkele van de vermelde arbeid moet verrichten.

- Dat zullen we wel zien, ik ben de baas.

- Dat lijkt geen twijfel. Maar hoewel ik veroordeeld ben, voel ik me vrijer dan u, omdat ik nooit iets anders zal doen dan wat mijn geweten me ingeeft.

Clément Duval in *Ik, Clément Duval, strafkampgevangene en anarchist*, 1929

AAN IEDER ZIJN RECHT

We leven in een rechtstaat. Elke burger heeft zijn rechten, de ene al wat meer dan de andere. Die rechten worden verondersteld ons te beschermen tegen de slechtheid van deze wereld. Vele organisaties sporen ons aan om te vechten voor ons recht... op rechten. Ze zeggen ons:

Vecht voor je recht op huisvesting. Voor je recht om huur te betalen, om te wonen in een torenblok waar de appartementen lijken op gevangencellen, om het onderscheid te respecteren tussen degenen die onder een aangenaam dak leven en de anderen die gehuisvest worden als waren ze te stockeren goederen.

Vecht voor je recht op sociale tegemoetkomingen. Voor het recht om gecontroleerd te worden door organismes als de RVA of het OCMW, voor het recht om te leven met kruimels, voor het recht om volledig afhankelijk te zijn van de welwillendheid van de Staat.

Vecht voor je recht op onderwijs. Voor het recht om goed gevormd en gemodelleerd te worden naar de eisen van de economie die je heel je leven lang gaat uitzuigen, om te vergeten dat het mogelijk is om door eigen inspanningen kennis te vergaren en ideeën te ontwikkelen, om hetzelfde liedje te leren zingen als alle anderen.

Vecht voor je recht op openbaar vervoer. Voor het recht om efficiënt en zonder tijdsverlies getransporteerd te worden tussen je woonst en je werkplaats, om eraan te wennen overal nagekeken te worden door de ogen van bewakingscamera's, om te genieten van het feit als sardijnen in een bokaal opgesloten te worden in een metrostel.

Vecht voor je recht op democratie. Voor het recht om je ideeën en verlangens te reduceren tot loutere meningen die onderling inwisselbaar zijn op de markt van de politiek. Om actief te participeren aan het vlees en bot geven van een Staat die altijd alleen maar de belangen van de machtigen zal dienen. Om zelf een brave burger te worden die zijn bureaus bespiedt, die de flikken helpt en de moraal van de wet predikt tegen allen die buiten de lijntjes kleuren.

Vecht voor je recht op vrije meningsuiting, op betoging,... want de Staat heeft graag tegenstanders die aanvaarden om het spel te spelen volgens de regels die zij bepaalt; zulke 'tegenstand' versterkt slechts de legimititeit van de Staat als "uitdrukking van de stem van het volk".

Kortom, *vecht voor je recht op rechten*, en zo zal je vergeten wat het betekent om te vechten voor een vol en volledig leven, voor de vrijheid.

“ De aanval op het politiecommissariaat in de Marollen waarvan onze vier kameraden beschuldigd worden steunen we volledig en vinden we uiteindelijk niet meer dan logisch. We herkennen er onszelf in. Niet op de eerste plaats omdat we altijd tegen flikken zullen zijn, maar omdat deze aanval zich inschrijft in een spanning die al een hele tijd aanwezig is in Brussel, en waarin mensen zich meer en meer richten tegen datgene dat hen de kop probeert in te drukken. Tegen datgene dat hen uitbuit, controleert of gevangen zet. Een spanning die zich ook elders, en niet in het minst in de gevangenissen en gesloten centra over heel België laat voelen. Het is dan ook in die spanning dat de strijd tegen gesloten centra en gevangenissen van de laatste jaren en de specifieke betoging van 1 oktober zich heeft ingeschreven. En dat zullen we nooit vergeten in onze solidariteit met degenen die door de staat van ons weg worden gerukt. Er waren op 1 oktober veel mensen bereid om de straten in te gaan voor wat ze in geloven, of op z'n minst om te vechten tegen datgene dat hun dromen onmogelijk maakt. En dat zullen ze blijven doen. Dat zullen wij blijven doen.

Want het zijn onze dromen die vorm geven aan het gevecht dat we voeren. Het zijn onze dromen die gevangen kameraden uit de opgelegde isolatie sleuren.

Voor niets minder dan een wereld zonder gevangenissen of gesloten centra. Voor niets minder dan een grenzeloze strijd tegen alles dat het ons hier en nu onmogelijk maakt om te proeven van vrijheid.

Voor de anarchie.

[Overgenomen uit een poster die in de dagen na de arrestaties op de muren van de steden geplakt werd...]

agenda

- Dinsdag 5 & 16 november om 19u
Assemblee van strijd tegen de gesloten centra
(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)
Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel (metrohalte Kruidtuin)

- **Acrata** - anarchistische bibliotheek
In Acrata vind je niet alleen een bibliotheek en een archief, maar ook vele anarchistische en anti-autoritaire publicaties, pamfletten, posters,... Je kan langskomen op één van de permanenties:
Elke dinsdag van 16u tot 19u
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel (vlakbij de Beurs)

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com